

BIBLIAI SZABADEGYETEM

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSBELIEKHEZ

Előadó: Bicskei Róbert

Címzettek

Az Efézus név jelentése: kívánatos. A város Kisázsiában az Égei tenger mellékén feküdt. A bibliai korban az ókori világ öt legnagyobb városa közé tartozott (Róma, Korinthus, Alexandria, Antiochia után). Mintegy 200 000 lakosa lehetett. Jeruzsálem és Athén mellett az ókor legszentebb városának tartották. Pál apostol a harmadik misszióútján, megtapasztalva a város központi fekvésének jelentőségét a misszióra, közel három esztendőt töltött a városban. Előbb a zsinagógában, majd Tirannus iskolájában prédikált. Valóságos missziós központ lett a nagy idegenforgalmú város és hamarosan messze földön híre terjedt az efézusi gyülekezetnek.

A levél műfaja és szerzője

A levél bevezető soraiból Pál apostolt ismerjük meg, mint az efézusi levél szerzőjét. Pál szerzősége általánosan elfogadott volt az 1. századtól egészen a 19. század elejéig. A 19. század húszas éveitől a tudósok egyes csoportja megkérdőjelezte Pál szerzőségét. Két dologgal érveltek: (1) Történelmi kifogás – a levél (legalább is első látszatra) más bibliai könyvekkel ellentmondásba kerül. (2) Formai kifogás – korai kéziratokban a levél bekezdésében nem szerepel az „Efézusiakhoz” címzés.

Egy dolog azonban bizonyos: a levél 1:1 verse alapján a szerző: „Isten akaratából Jézus Krisztus apostola”, olyan tanító, akinek tekintélye Jézus Krisztusnak a tekintélye, akinek nevében és ihletésére leveleit írja. Charles Hodge a 19. század derekán írta: „A levél éppoly világosan mutatja, hogy a Szentlélek műve, mint ahogyan a csillagok mutatják, hogy alkotójuk az Isten.”

Keletkezési idő és hely

A levél belső bizonyítékai alapján kijelenthetjük, hogy a szerző fogságból írta levelét (Ef 3:1,13; 4:1; 6:20). Pál több helyen is volt fogságban: Cezáreában, Efézusban és Rómában is. Alapos vizsgálódás után eljuthatunk oda, hogy az efézusi levél megírása idején Pál apostol római fogságban volt. Az irat keletkezésének ideje ebből kifolyólag Kr.u. 59-60-ra tehető.

A levél vázlatja

A levél hat fejezetből, s összesen százötvenöt versből áll. Ez a hat fejezet két nagy egységre osztható: (1) dogmatikai és (2) gyakorlati rész.

Bevezetés (címzés és üdvözlés)	1:1-2
I. Dogmatikai rész: Jézus Krisztus gyülekezete	1:3-3:21
a. Isten örökkévaló szándéka	1:3-14
b. Pál könyörgése a hívekért	1:15-23
c. Új élet Krisztusban	2:1-10
d. A válaszfalak leomlása	2:11-22
e. Pál küldetése a pogányokhoz	3:1-13
f. Pál újabb imádsága	3:14-21
II. Gyakorlati rész: A keresztyén élet mindennapjai	4:1-6:20
a. Buzdítás az egyetértésre (egységre)	4:1-16
b. Erkölcsi irányelvek	4:17-5:20
c. Házi-táblák	5:21-6:9
d. Lelki fegyverzet	6:10-20
Befejezés (áldáskívánás)	6:21-24

Témája, fő üzenete

Az efézusi levél tanító levél. A levél első részében a megváltási terv nagy eszmei igazságait fejt ki az apostol, a második része pedig gyakorlati, buzdító, nevelő tanításokat tartalmaz a gyülekezet számára. Más szavakkal, a levél első részében azt veszi számba és fejt ki részletesen az apostol, hogy mit kapott az ember Istentől Krisztusban; míg a levél második részében a legapróbb hétköznapi viszonyokban szemléltetve arra mutat rá, hogy mit vár Isten az embertől.

Az efézusi levél (az első három fejezetben) az a dokumentum, amely a legtöbb világosságot veti Jézus Krisztus gyülekezetére. Megmutatja nekünk a gyülekezet magasztos jelentőségét. Isten öröktől fogva arra szánta, hogy tanúbizonyság legyen a jelenvaló és az eljövendő világban (3:10,21). Az apostol rámutat arra, hogy az egyház életének dinamikája a Szentlélek. A levél tanításának uralkodó gondolata **az egység**. Krisztus a fej, és így ő maga egyesíti uralma alatt a teremtett világot (az egyházon belüli és az egyházon kívüli részt egyaránt).

Szemelvények a levél főbb gondolataiból:

I. Ef 1:3-7; 2:8-9 (kegyelemből való, hit általi megigazulás)

Isten szeretetében fogadott bennünket, és kezdettől fogva elhatározta, hogy megosztja velünk lelki gazdagságát és dicsőségét. Ezt a tervét még a „világ teremtése előtt” lefektette, vagyis jóval az Édenkerti megkísértés és bűnbeesés előtt. Mielőtt bekövetkezett volna a Tőle való elszakadás, már részletesen kidolgozott terve volt arra, hogyan mentse meg a vesztébe rohanó embert. Nem csak Isten előrelátásáról, hanem az Isten iránt lázadó ember iránti nagy-nagy szeretetéről is tudósítanak ezek a bibliai igék.

A következő kifejezés „*legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által*” (1:4) rendkívüli tömörséggel utal arra, hogy Isten értékrendjében kizárólagosan a szeretet az, ami érték. Semmi más nem teheti a bűnös embert értékessé Isten előtt, csak az, hogy Őt az Úr szereti, de erre a szeretetre is csak szeretet lehet a válasz. Egyedül Isten szeretetének, a hit kezével való megragadása lehet a bűnös ember reménye, bizodalma. Ezek a bibliai gondolatok tömören összegzik a 16. század nagy reformátorainak felfedezését, a hit általi megigazulás elvét.

II. Ef 1:10; 2:13-18 (egység Krisztusban)

A keresztények között nincsenek faji, társadalmi, nemi és kulturális megkülönböztetések, mind a zsidók, mind a pogányok egyek Krisztusban, noha minden népcsoport megtartja kultúráját, egyediségét, egy dologban mégis közösek: a megbékélés csak a keresztfa által lehetséges (16. vers).

III. Ef 3:14-21 (Isten csodálatos szeretetének dimenziói)

Az Isten embereket mentő szeretete annyira valóságos, és kézzel fogható, hogy szinte van szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága. Az Isten szeretete olyan széles, hogy az egész világ belefér, olyan hosszú (vég nélküli), hogy egyszülött Fiát is kész volt értünk feláldozni, olyan mély, hogy a bűn legmélyebb vermébe esett emberhez is leér, és olyan magas, amely a mennybe emeli mindazokat, akik elfogadják, megragadják és hisznek benne.

IV. Ef 4:22-24, 25-32 (Isten szeretete tettekre indít)

Az üdvösség Isten ingyen ajándéka. Amikor valaki szívébe kiárad az Úr szeretete, az olyan erővel hat rá, hogy nem csak a belsőt, de a külsőt is teljesen átformálja. Új élet keletkezik, s az Isten szeretetében megfürdött ember élete megszentelődik. Határozottan szakítani fog addigi életének minden egoista szokásaival. A bűnnel való tudatos szembefordulás, pedig utat nyit a Szentlélek számára, Aki fokozatosan átformálja az ember gondolkodásmódját és viselkedését. Az ily módon újjászülött ember törekedni fog az őszinteségre, a becsületességre, az emberségessegre, a megbocsátásra; megtanulja elfelejteni a sértéseket, a gyűlölet, a keserűséget; a haragot, és annak ápolását pedig teljesen elhagyja. Az Isten szeretetét megízlelt ember vágyik arra, hogy az Úr természetét magára öltse, hogy Jézus Krisztus jellemének képmására formálódjon a Szentlélek benne végzett munkája révén.